

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/147/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312217546
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4312217546.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Vladimíra Pribulu a JUDr. Renáty Pátrovičovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpený Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, za ktorú koná advokát a konateľ Doc. JUDr. Branislav Fridrich. PhD., proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 24. septembra 2013, č. k. 7C/99/2013-44, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.
Žalovanému nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Nitra (súd prvého stupňa v zmysle § 9 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozsudkom zo dňa 24. septembra 2013, č. k. 7C/99/2013-44 zamietol návrh (správne žalobu, keďže sa týka dvojstranných právnych vzťahov medzi žalobcom a žalovaným) a odporcovi (správne žalovanému) nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa písomne podanou žalobou doručenu dňa 28. 09. 2012 domáhal od žalovaného zaplatenia majetkovej škody v sume 125,- eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 302,42 eura, dôvodiac nesprávnym úradným postupom exekučného súdu spočívajúcim v nedodržaní 15-dňovej lehoty na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia, pričom súd rozhodol o tejto žiadosti až dňa 18. 11. 2010, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, teda s omeškaním viac ako 164 dní. Súd v predmetnej veci pojednával v zmysle § 101 ods. 2 OSP v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, ktorý svoju neúčast' neospravedlnil ako aj v neprítomnosti žalobcu, ktorý svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil a súhlasil s pojednávaním v jeho neprítomnosti. Žalovaný v písomnom podaní z 25. 07. 2013 navrhol žalobcu zamietnuť z dôvodu zmätočnosti, keď žalobca síce podal písomný návrh a poukázal na konkrétne dôkazy, avšak žiadne dôkazy sám nepredložil. Taktiež nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Žalobu považoval za predčasne podanú, keď neuplynula 6 mesačná lehota na predbežné prerokovanie nároku, v rámci ktorej žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť, na základe uvedeného žalovaný nepovažoval nárok za predbežne prerokovaný. K postupu exekučného súdu uviedol, že prax ukázala, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak je exekučným titulom notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok. Poznamenal, že od 01. 06. 2011 už 15-dňová lehota na vydanie poverenia pre uvedené exekučné tituly neplatí. Zo skutkových okolností týkajúcich sa rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu, najmä s ohľadom na to, že sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Posúdenie veci a vyjadrenie právneho názoru súdu vo

vzťahu k žiadosti o vydanie poverenia, ktoré sa odrazili v rozhodnutí, ktorým ju súd zamietol, nie je možné považovať za nesprávny úradný postup, ale za splnenia ďalších zákonných podmienok by mohli viesť k záveru o existencii nezákonného rozhodnutia. Zdôraznil, že ak súd zistí rozpor žiadosti, návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia a týka sa len prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu. Taktiež poznamenal, že vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa a preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Pri posudzovaní nároku na náhradu škody, ktorá mala vzniknúť z existencie prieťahov v súdnom konaní by súd mohol vychádzať len vtedy, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil previnenia, ktoré má za následok prieťahy v konaní, príp. v právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva alebo právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti. Žalovaný zároveň vzniesol námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pred dňom 23. 04. 2009, t. j. tri roky pred dňom, kedy boli odporcovi doručené žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Žalobca nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáha, nepreukázal vymožitelnosť pohľadávky ani vznik a výšku škody. Vzhľadom k uvedenému mal za to, že žalobca nepreukázal, že by v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, že by mu vznikla nemajetková ujma a majetková škoda. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so spisom Okresného súdu Levice sp. zn. 14Er/651/2010, z ktorého zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdnym exekútorom podaná na súd dňa 05. 08. 2010, a to na základe návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie z 07. 06. 2010. Exekučným titulom na vykonanie exekúcie bol rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., Bratislava, sp. zn. SR 17685/09. Okresný súd Levice rozhodol o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia uznesením č. k. 14Er/651/2010-16 z 08. 10. 2010 tak, že žiadosť zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie oprávnený, ktorý odvolanie následne vzal späť. Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 5CoE/52/2011-42 z 22. 06. 2011 odvolacie konanie zastavil. Okresný súd Levice uznesením č. k. 14Er/651/2010-48 z 09. 02. 2012, právoplatným dňa 05. 03. 2012, exekučné konanie zastavil a exekútorovi nepriznal náhradu trov vzniknutých v predmetnom exekučnom konaní. Žalobca sa podaným návrhom domáhal zaplatenia sumy 125,- eur titulom majetkovej škody a sumy 302,42 eura titulom nemajetkovej ujmy. Žalobca špecifikoval majetkovú škodu ako účelne vynaložené náklady spojené s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávok v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Tieto náklady pozostávajú zo sumy 70,- eur ako náklady na správu pohľadávok prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, zo sumy 40,- eur ako náklady na udržanie a správu informačného systému a zo sumy 15,- eur ako administratívne náklady. Zároveň sa žalobca domáhal nemajetkovej ujmy, keď márnym uplynutím času boli reálne ohrozené jeho legitímne očakávania, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu pohľadávky, došlo k vyvolaniu rizika zániku povinného, strate kontaktu s povinným a k insolventnosti povinného. Nemajetková ujma má predstavovať satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov. Pri určení jej výšky žalobca vychádzal z doktríny prijatej ÚS SR, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 660,- eur. Žalobca si uplatnil ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy sumu 302,42 eura (55,- eur za každý mesiac, pričom exekučný súd bol v danej veci nečinný 164 dní). Dokazovaním v predmetnej právnej veci súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu je v celom rozsahu nedôvodná, a preto ju zamietol. K námietke žalovaného, že žalobca podal žalobu predčasne súd udáva, že žalobca sa na žalovaného obrátil so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom podal žalobu na súd skôr, ako uplynula lehota 6 mesiacov od podania tejto žiadosti. Aj keď bola žaloba podaná pred uplynutím 6 mesačnej lehoty, ku dňu rozhodovania súdu o žalobe žalobcu už bolo zrejmé, že žalovaný neuznal nárok žalobcu a v rámci predbežného prerokovania ho neuspokojil, čo vyplynulo aj z vyjadrenia žalovaného, preto mal súd za to, že v čase rozhodovania súdu 6 mesačná lehota uplynula, teda žalobu už nemožno považovať za predčasne podanú. Žalobca sa domáhal škody za nesprávny úradný postup z dôvodu, že k rozhodnutiu súdu o žiadosti na vydanie poverenia nedošlo v zákonnej 15-dňovej lehote, resp. primeranej lehote ako aj preto, že exekučný súd skúmal opätovne právo žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup. Súd v tomto prípade neskúmal,

či prišlo k prieťahom v konaní. Zisťoval, či došlo k nedodržaniu zákonnej, resp. primeranej lehoty, z akého dôvodu a či je to dôvod na náhradu škody, resp. či vôbec nejaká škoda vznikla. Dodal, že v zmysle § 41 ods. 2 písm. d/ zákona č. 233/1995 Z. z. bolo v čase podania žiadosti o udelenie poverenia možné vydať poverenie, na základe vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, ako exekučného titulu. Až neskôr bol zákon v uvedenej časti novelizovaný tak, že exekučným titulom boli vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov. Podľa žalobcu rozhodcovský rozsudok je exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. i/ Exekučného poriadku, avšak súd uviedol, že rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul bol uvedený do § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku novelou účinnou od 01. 06. 2011. Dodal, že k vydávaniu poverení na základe exekučného titulu rozhodcovského rozsudku dochádzalo a dochádza podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku. Nárok na náhradu škody si žalobca uplatňoval podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z. z., keď podľa neho príslušný súd svojím postupom porušil povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, resp. bez zbytočných prieťahov v konaní. V zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku 15 dňová lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Žiadosť o udelenie poverenia bola súdu doručená 05. 08. 2010 a súd o nej rozhodol dňa 08. 10. 2010, t.j. v lehote 64 dní. Údaj uvedený v žalobe, že exekučný súd rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia s omeškaním viac ako 164 dní je nepravdivý. Súd ďalej uviedol, že zo samotnej dikcie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia, ale sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie. S poukazom na uvedené je zrejmé, že v zmysle ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa lehota 15 dní nevzťahovala na rozhodnutie o žiadosti na udelenie poverenia v predmetnej exekučnej veci, keďže exekučným titulom bolo rozhodnutie rozhodcovského súdu. Ďalej poukázal na to, že otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu. Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti (resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prieťahy). Prípadné nedodržanie primeranej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu škody. Žiadne konanie, v ktorom je možné konštatovať prieťahy v konaní, sa nevedlo. Pokiaľ ide o vytýkaný nesprávny úradný postup v preskúmaní práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny, súd poukázal na ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého je exekučný súd ex offo povinný skúmať, či exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. Exekučný poriadok označuje za exekučný titul nielen vykonateľné rozhodnutie súdu, ale napr. aj vykonateľné rozhodnutia orgánov verejnej správy, rozhodcovských súdov a iných orgánov. Ak je predmetom rozhodcovského konania spor zo spotrebiteľského právneho vzťahu, aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúci neúčinnosť, a teda nezáväznosť tohto exekučného titulu. Takúto interpretáciu označených ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní v spojitosti s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyžaduje naplnenie príkazu vyplývajúceho z princípu ochrany práv spotrebiteľa, ktorým je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa. Okrem toho tento výklad možno podporiť aj povinnosťou súdu rešpektovať základné právo na spravodlivú súdnu ochranu zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Toto právo sa zaručuje nielen tomu, kto uplatňuje svoje práva, ale aj tomu, proti komu je uplatňovaný nejaký nárok. V spotrebiteľských veciach je pomerne časté, že všeobecný súd môže prvýkrát poskytnúť spotrebiteľovi z úradnej povinnosti účinnú spravodlivú ochranu jeho práv až po podaní návrhu na exekúciu rozhodcovského rozsudku. Ďalej súd uviedol, že po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučný súd preskúmava žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul z hľadiska ich súladu so zákonom. Pritom medziiným skúma, či návrh na vykonanie exekúcie má všetky náležitosti, či je k návrhu pripojený exekučný titul opatrený potvrdením (doložkou) o vykonateľnosti, či je exekučný titul materiálne vykonateľný, či sú oprávnený a povinný osobami uvedenými v exekučnom titule a či sú splnené všeobecné podmienky konania v zmysle § 103 OSP. V štádiu exekučného konania, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom, sa vychádza z tvrdení oprávneného v

návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. S poukazom na predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu štátom mal súd za preukázané, že neboli naplnené a na strane žalovaného konajúceho cestou exekučného súdu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, vo veci sa ďalej nezaoberal ani výškou majetkovej škody ani nemajetkovej ujmy, pretože nebol zistený právny základ, a to zodpovednosť žalovaného za škodu. Vzhľadom k uvedenému sa súd nezaoberal prípadnou výškou škody, keď mal za to, že nebola preukázaná existencia zodpovednostných predpokladov pre jej vznik. Záverom uviedol, že nárok žalobcu za premlčaný nepovažuje, keďže od podania návrhu na vykonanie exekúcie (05. 08. 2010) do podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody u žalovaného neuplynula lehota 3 rokov.

Na zistený skutkový stav prvostupňový súd z hľadiska právneho posúdenia aplikoval ustanovenia § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1 (v znení účinnom do 31. 12. 2012 aj od 01. 01. 2013), ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (v znení účinnom do 31. 12. 2012), § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z., § 41 ods. 1, ods. 2 písm. c/, d/, i/ zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok (v znení účinnom od 15. 12. 2009 do 31. 05. 2011), § 44 ods. 1 a 2 (v znení od 01. 06. 2010 do 31. 05. 2011) Exekučného poriadku.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP a žalovanému, ktorý mal vo veci úspech, nepriznal náhradu trov konania, keďže žiadne nešpecifikoval a ani mu žiadne nevznikli

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, domáhajúc sa ním jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dôvodil, že súd prvého stupňa odňal účastníkovi konania možnosť konať pred súdom, nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav a nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a mal za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa v merite veci aplikoval novú právnu úpravu obsiahnutú v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorá sa stala súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti, teda po založení zodpovednostného právneho vzťahu. Zdôraznil, že súd bol jednoznačne pri svojom rozhodovaní viazaný ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. Mal za to, že súd mu svojím rozhodnutím de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Argumentoval tým, že súd vytvára konštrukciu, podľa ktorej je návrh žalobcu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy anulovaný značnou nedôveryhodnosťou údajov. Zároveň namietal, že súd vôbec nevyvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty i napriek tomu, že zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty a za situácie, že exekučný súd ignoroval túto legitímnu sféru a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie totiž nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Ďalej dôvodil tým, že súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami a jeho povinnosťou je aplikovať platné právo a navyše jeho úvahy negujú stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory, ako napr. rozsah nevybavenej súdnej agendy, nárast ekonomickej trestnej činnosti atď. Poukázal na to, že Dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok spôsobom vyhovujúcim požiadavkám čl. 6 ods. 1, ktorý zahŕňa aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote a pokiaľ súd a ani samotný štát neprijal žiadne opatrenia na riešenie vzniknutej kritickej situácie, tento nedostatok mu nemôže byť dávaný za vinu. Za prejav nesústredenej činnosti súdu prvého stupňa označil jeho presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom, v súvislosti s výsledkom konania, nakoľko vyhodnocoval skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli. Tým svoje rozhodnutie založil na nedostatočne zistenom skutkovom stave.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku - ďalej OSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 OSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 OSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 OSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 OSP) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a/, c/ a f/ OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 v spojení s § 211 ods. 2 OSP) a v

elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň ako sa vyvesil na úradnej tabuli (§ 21 ods. 2 vyhl. č. 543/2005 Z. z.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 219 OSP.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Žalobca sa podaným návrhom domáhal od žalovaného náhrady majetkovej škody v sume 125 eur (náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej) a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 302,42 eura, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom súdu, v dôsledku nevydania rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok v konaní vedenom na Okresnom súde Komárno v exekučnej veci sp. zn. 14Er/651/2010. Žalobca podľa vlastného tvrdenia vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovovaním urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštové a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- eur. Zároveň si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 302,42 eura, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Sumu 302,42 eura žalobca vyčíslil výpočtom - alikvotným pomerom za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu na základe aplikácie doktríny ústavného súdu.

Exekučným titulom v tejto veci bol Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a. s. so sídlom v Bratislave sp. zn. SR 7685/09 zo dňa 01. 12. 2009. Exekučné konanie bolo vedené pod sp. zn. 14Er/651/2010, začalo spísaním návrhu u súdneho exekútora dňa 07. 06. 2010. Súdny exekútor podal na Okresnom súde Levice žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v predmetnej veci dňa 05. 08. 2010. Súd prvého stupňa zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením č. k. 14Er/651/2010-16 zo dňa 08. 10. 2010, právoplatným dňa 02. 11. 2010. Predmetné uznesenie oprávnený napadol odvolaním, ktoré následne vzal späť a odvolací súd uznesením 5CoE/52/2011-42 zo dňa 22. 06. 2011 zastavil odvolacie konanie. Následne prvostupňový súd exekúciu uznesením č. k. 14Er/651/2010-48 zo dňa 09. 02. 2012, právoplatným dňa 05. 03. 2012, zastavil a súdnemu exekútorovi náhradu trov exekučného konania nepriznal.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31. 12. 2012, teda v čase, kedy malo dôjsť k spôsobeniu škody (ďalej len citovaný zákon), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení do 31. 12. 2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa ods. 2, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení do 31. 12. 2012, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa ods. 2, každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie príslušného orgánu, ktorý koná v mene štátu, písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku.

Podľa § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení do 31. 12. 2012, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Podľa ods. 2, najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8.

Podľa ods. 3, lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Podľa § 44 ods. 1 Exekučného poriadku (EP) v znení od 01. 06. 2010 do 31. 05. 2011, exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa ods. 2, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Odvolací súd poukazuje na to, že odvolacie dôvody uvádzané v odvolaní vôbec nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založený napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa. Žalobca podal množstvo návrhov s rovnakým predmetom konania, pričom vo všetkých konaniach podáva odvolania s totožným obsahom bez ohľadu na konkrétne okolnosti danej veci.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa tak hmotnoprávnu, ako aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté rozhodnutie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je však odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 212 ods. 2 OSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy.

Odvolací súd sa pri posudzovaní danej veci preto zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvého stupňa predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska toho, či nedošlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Z hľadiska dikcie ust. § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z. nemožno stotožňovať porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote a zbytočné prieťahy v konaní, pričom ide o osobitné dôvody nesprávneho úradného postupu. Nesprávny úradný postup však bez splnenia ostatných predpokladov - vzniku škody a danosti príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom, nezakladá vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci.

Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku podrobne odôvodnil nenaplnenie ďalších predpokladov vzniku zodpovednosti štátu, keď konštatoval, že žalobca nepreukázal vznik škody a príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Žalobca ničím nenapadol podrobné skutkové a právne závery súdu prvého stupňa o nenaplnení ďalších predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu, a preto tieto nie sú predmetom odvolacieho prieskumu.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak, okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku žalobcu. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís prvostupňový súd dospel, sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné,

racionálne a aj spravodlivé. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobca v súdnej veci nemá právo na náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov z dôvodu nesprávneho úradného postupu (§ 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003).

Pre posúdenie toho, či došlo k vydaniu, resp. nevydaniu rozhodnutia exekučného súdu v zákonom ustanovenej lehote, je podstatné znenie ust. § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. v znení účinnom od 01. 06. 2010 do 31. 05. 2011, teda v čase začatia exekučného konania (ďalej len „Exekučný poriadok“).

Žalobca odvodzuje svoj nárok na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý v konaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nekonal v súlade s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, keď zamietajúce rozhodnutie vydal po uplynutí 15 dní, ako aj z dôvodu, že exekučný súd preskúmaval exekučný titul v rozpore so zákonom.

Odvolací súd zastáva názor, že z dikcie ustanovenia § 44 ods. 2 EP vyplýva, že 15-dňová lehota od doručenia žiadosti exekútora pre exekučný súd sa vzťahovala len na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Prejav vôle vyjadrený v právnej norme je totiž potrebné ozrejmiť výkladovými metódami zachovávajúcimi autenticitu sledovaného zámeru, a to, že úmyslom zákonodarcu bolo zefektívnenie exekučného konania v snahe dosiahnuť, aby poverenie na vykonanie exekúcie nebolo zdržiavané nečinnosťou exekučného súdu, a tým prispieť k lepšej vymožitelnosti práva. Uvedená požiadavka stráca opodstatnenie v prípade, ak exekučný súd zistí neexistenciu exekučného titulu pre jeho rozpor so zákonom, t. j. ak exekučný titul vykazuje nedostatky z formálnej alebo materiálnej stránky. To však neznamená, že i vtedy exekučné konanie nemusí naplniť právo účastníka na prejednanie veci v primeranej lehote a bez zbytočných prietahov vyplývajúce z čl. 48 ods. 2 ústavy a článku 6 ods. 1 Dohovoru, aby sa tak odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Pokiaľ by ale zákonodarca mal úmysel, aby 15-dňová lehota exekučného súdu dopadala i na rozhodnutie, ktorým zamietne žiadosť exekútora o udelenie poverenia, bol by to explicitne zakotvil spôsobom ako v niektorých ďalších ustanoveniach Exekučného poriadku, napr. v ust. § 44 ods. 8, § 50 ods. 2 Exekučného poriadku, v ktorých uložil exekučnému súdu rozhodnúť (či už pozitívne alebo negatívne) v tam stanovenej lehote na rozdiel od ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, kde uložil exekučnému súdu do 15 dní od doručenia žiadosti „poveriť“ exekútora, aby exekúciu vykonal.

Exekučným titulom v spornej exekučnej veci bol rozhodcovský rozsudok. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 05. 08. 2010 (v tejto súvislosti odvolací súd podotýka, že vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu nie je rozhodujúce, kedy začalo samotné exekučné konanie, lehota na vydanie poverenia plynie od doručenia žiadosti o vydanie poverenia). Žalobca namietal, že exekučný súd neoprávnene preskúmaval exekučný titul, ktorým bol rozhodcovský rozsudok. Uvedený postup a obdobie, ktoré uplynulo od doručenia žiadosti súdneho exekútora exekučnému súdu až do vydania zamietajúceho rozhodnutia o podanej žiadosti, nemožno považovať za nesprávny úradný postup, pretože preskúmanie exekučného titulu je plne odôvodnené potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti predloženého exekučného titulu. Ako už odvolací súd vyššie uviedol, lehota 15 dní je len procesná a platí len v pozitívnom zmysle, teda vtedy, ak súd vydá poverenie súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie, nie v prípade, ak vydáva iné rozhodnutie. Vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré žalobca iniciuje, je však ústavne akceptovateľná aj dlhšia lehota nevyhnutne potrebná na vykonanie preskúmvacej činnosti (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/606/2012 zo dňa 14. 12. 2012 alebo sp. zn. II.ÚS/245/2013 zo dňa 25. 04. 2013). Túto skutočnosť treba osobitne zdôrazniť najmä v prípadoch, keď titulom pre vykonanie exekúcie sú rozhodcovské rozhodnutia (rozhodcovské rozsudky). Exekučný súd pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi je vždy povinný skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Je predovšetkým povinný skúmať, či exekučný titul podľa ustanovenia § 41 EP má všetky zákonné atribúty a či nie je v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 EP). O návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku je exekučný súd oprávnený aj bez návrhu (ex offico) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy (doložky), je nesporné, že rozhodcovský rozsudok nie je spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého oprávnenému nevzniká voči povinnému nárok, vymoženia ktorého sa v konaní domáha, a teda exekučný titul je materiálne nevykonateľný.

Odvolací súd uvádza, že na vznik zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup musia byť totiž splnené i ďalšie dva predpoklady, a to: vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a priama príčinná súvislosť medzi konaním exekučného súdu a samotnou škodou, resp. nemajetkovou ujmovou, na

preukázanie ktorých predpokladov zaťažuje dôkazné bremeno práve navrhovateľa. V danom prípade si žalobca svoju dôkaznú povinnosť nesplnil a nepreukázal splnenie týchto zákonných predpokladov. Preto absentuje príčinná súvislosť medzi konaním exekučného súdu a žalobcom tvrdenou škodou. Žalobca taktiež nešpecifikoval a ničím nepreukázal ani uplatnenú nemajetkovú ujmu.

Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vo výroku vecne správny. Odvolací súd navyše dodáva, že sa nestotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že v čase rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenie neexistovala lehota 15 dní na vydanie poverenia.

V zmysle § 35 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu. Vzhľadom k tomu je nepochybné, že rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom rovnako ako rozsudok súdu všeobecného. Ustanovenie § 41 ods. 2 EP stanovuje popri vykonateľných rozhodnutiach súdu i ďalšie exekučné tituly. Do 31. 05. 2011 uvedené ustanovenie neobsahovalo výslovne uvedenie rozhodcovského rozsudku, v písm. d/ boli uvedené vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Až novelou EP zákonom č. 102/2011 Z. z. účinnou od 01. 06. 2011 boli do ustanovenia § 41 ods. 2 písm. d/ priamo uvedené rozhodcovské rozsudky. Vzhľadom k tomu rozhodcovské rozsudky bolo možné vykonať ako exekučné tituly do 31. 05. 2011 v zmysle § 41 ods. 2 písm. i/ EP.

Exekučný poriadok v § 44 ods. 2 v znení do 31. 05. 2010 stanovil 15- dňovú lehotu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie bez výnimky, pričom táto lehota plynula od doručenia žiadosti o vydanie poverenia. Novelou uskutočnenou zákonom č. 144/2010 Z. z., s účinnosťou od 01. 06. 2010, bola do uvedeného ustanovenia zakotvená výnimka, podľa ktorej na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučných titulov uvedených v § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ EP nie je žiadna lehota. Keďže rozhodcovský rozsudok bol zakotvený do § 41 ods. 2 písm. d/ až od 01. 06. 2011, lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku bola do 31. 05. 2011 a od 01. 06. 2011 lehota nie je.

V súvislosti so žalobcom namietaným preskúmaním exekučného titulu, ktorý považuje za rozporný so zákonom, odvolací súd uvádza, že exekučný súd je v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť, pričom exekučný súd tak môže urobiť na návrh účastníka konania, ako aj bez návrhu (uznesenie Ústavného súdu SR z 09. 12. 2010, sp. zn. II. ÚS 545/2010-15).

Exekučný súd teda po doručení žiadosti o udelenie poverenia následne skúma, či má návrh predpísané náležitosti (§ 38 - 39), či je exekučný titul vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej (§ 41), či sú oprávnený a povinný hmotnoprávnymi nositeľmi práv a povinností z exekučného titulu, prípadne že na nich prešlo právo či povinnosť z exekučného titulu (§ 37), či je splnená podmienka alebo vzájomná povinnosť, na ktorú sa povinnosť povinného viaže (§ 43), či sú splnené podmienky konania podľa Občianskeho súdneho poriadku, či bol zaplatený súdny poplatok zo žiadosti o udelenie poverenia.

Ak súd nezistí rozpor so zákonom, v lehote 15 dní od doručenia žiadosti vydá poverenie na vykonanie exekúcie a toto doručí (iba) exekútorovi. Uvedená 15-dňová lehota neplatí, ak je ako exekučný titul predložená notárska zápisnica podľa § 41 ods. 2 písm. c/ alebo rozhodnutie rozhodcovskej komisie, alebo ňou schválený zmier podľa § 41 ods. 1 písm. d/, a to z dôvodu, že oproti iným exekučným titulom v týchto prípadoch exekučný súd je povinný preskúmať exekučné tituly aj z hľadiska rozhodnutia vo veci samej (s poukazom na § 41 ods. 3 EP a § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní). Vydaním poverenia exekučné konanie prechádza do štádia exekúcie. Na základe doručeného poverenia exekútor môže prikočiť k vykonávaniu exekúcie a týmto poverením sa pri výkone exekúcie aj preukazuje tretím osobám.

V prípade, ak súd zistí nesúlad návrhu, exekučného titulu alebo žiadosti so zákonom (Exekučným poriadkom alebo iným osobitným predpisom), žiadosť o udelenie poverenia zamietne. Uznesenie sa doručuje účastníkom konania (i exekútorovi) a je voči nemu prípustné odvolanie; exekútor však nie je oprávnenou osobou na podanie odvolania proti tomu rozhodnutiu. Po právoplatnosti uznesenia, ktorým bola žiadosť zamietnutá, súd zastaví exekučné konanie a rozhodne o trovách exekúcie.

Pokiaľ ide o odvolacie dôvody žalobcu, odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa nepostupoval v merite veci podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z., ktorým bol novelizovaný. Súd prvého stupňa síce citoval okrem právnej úpravy platnej a účinnej v čase začatia exekúcie aj novšiu právnu úpravu (§ 9 ods. 1), avšak pri rozhodovaní vo veci samej postupoval podľa správnej právnej úpravy platnej a účinnej v čase začatia exekúcie. Odvolací súd v tomto smere zdôrazňuje, že pokiaľ ide o § 9 ods. 2, súd správne citoval predmetné ustanovenie, platné a účinné

v čase začatia exekúcie. Skutočnosť, že súd citoval novšiu právnu úpravu, pokiaľ ide o § 9 ods. 1, nie je táto skutočnosť rozhodujúca na to, aby ňou bola založená vada konania, ktorá by odôvodňovala zrušenie rozsudku v zmysle niektorého z dôvodov uvedeného v ust. § 221 ods. 1 OSP. Konaním súdu jednoznačne nedošlo k interpretácii hmotného práva platného v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu. Na námietku žalobcu týkajúcu sa stavu právnej neistoty odvolací súd uvádza, že stav právnej neistoty trvá až do okamihu, kedy súd rozhodne vo veci samej. Tým, že súd dňa 08. 10. 2010 vydal uznesenie, ktorým zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, bol stav právnej neistoty účastníkov konania odstránený. Stav právnej neistoty pri zamietnutí žiadosti súdneho exekútora podľa odvolacieho súdu nezakladá nárok na náhradu škody, pretože v prípade vydania iného rozhodnutia ako vydania poverenia nie je zákonom ustanovená lehota, ktorej nedodržanie by bolo možné charakterizovať ako nesprávny úradný postup. Odvolací súd má v tomto smere za preukázané, že súd prvého stupňa nijakým spôsobom v predmetnom konaní nepochybil. V súvislosti s ďalším dôvodom odvolania týkajúcim sa stavu právnej neistoty pri zamietnutí žiadosti súdneho exekútora podľa odvolacieho súdu nezakladá nárok na náhradu škody, pretože v prípade vydania iného rozhodnutia ako vydania poverenia nie je zákonom ustanovená lehota, ktorej nedodržanie by bolo možné charakterizovať ako nesprávny úradný postup. Odvolací súd má v tomto smere za preukázané, že súd prvého stupňa nijakým spôsobom v predmetnom konaní nepochybil. V súvislosti námietkou žalobcu, že súd polemizoval nad dĺžkou zákonných lehôt, odvolací súd uvádza, že súd nielenže nepolemizoval, ale ani neskúmal, či v konaní došlo k akýmkoľvek prieťahom, pretože všeobecný súd nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní. Prvostupňový súd len skúmal, či bola dodržaná zákonná lehota, ktorá by založila zodpovednostný vzťah medzi účastníkmi konania, a teda či v skutočnosti došlo k vzniku škody, ktorej sa žalobca v predmetnom konaní domáha. Odvolací súd má za preukázané, že súd prvého stupňa na rozhodnutie vo veci samej aplikoval správne právne predpisy vnútroštátneho práva a zároveň rozhodol aj v súlade s platnou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudská práva, zachovávajúc pritom právo účastníkov konania na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov. V súvislosti s uvedeným odvolací súd dáva poukazuje na rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2011 a 6Cdo 105/2011.

Záverom odvolací súd poukazuje na to, že odvolacie dôvody uvádzané v odvolaní nesúvisia s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami uvedenými v napadnutom rozsudku súdu prvého stupňa. Žalobca podal množstvo žalôb, v ktorých sa domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy (teda s rovnakým predmetom konania), pričom vo všetkých konaniach podáva paušálne odvolania, ktoré sú charakteristické totožným obsahom bez ohľadu na konkrétne prejednávanú vec.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 OSP v celom rozsahu potvrdil, pretože je vo výroku vecne správny.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 OSP tak, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keď si ich náhradu neuplatnil. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.